

Ślady Gardasilu w pośmiertnych próbkach mózgu

18 czerwca 2018

Po raz pierwszy w historii odkryto prawdopodobny biologicznie mechanizm tłumaczący związek szczepionki z poważnymi skutkami ubocznymi. Gardasil pozostawił swe ślady genetyczne w pośmiertnych próbkach tkanek ośrodkowego układu nerwowego dwóch dziewcząt, które otrzymały tę szczepionkę.

Jessica Vega i Brittany LeClaire – jedne z wielu ofiar szczepionki Gardasil, która sprzedawana jest w Polsce pod handlową nazwą Silgard.

W historii śmierci dwóch dziewcząt z przeciwnych końców świata występują dwa wspólne elementy. Obie otrzymały Gardasil w celu zapobieżenia rakowi szyjki macicy i u obu w naczyniach krwionośnych mózgu wykryto fragmenty antygeny HPV-16-L1, który wchodzi w skład Gardasilu (HPV to wirus brodawczaka ludzkiego, 16 to numer jednego z jego typów, L1 to gen kodujący jedno z głównych białek zewnętrznej białkowej powłoki wirusa).

Białko HPV-16-L1 jest jednym z antygenów wykorzystywanych w Gardasilu i w szczepionce Cervarix. Antygen to toksyna lub inna obca substancja wywołująca w organizmie odpowiedź immunologiczną. Przypuszczano, że te antygeny nie są w stanie pokonać bariery krew-mózg. Jednak jak wynika z niedawno zakończonego badania dwóch przypadków, przypuszczenie to okazało się błędne.

Wykorzystując opracowaną przez siebie nową immunohistochemiczną metodę, doktor Chris Shaw i doktor Lucija Tomljenovic zbadali próbki pośmiertne pobrane z mózdzku, hipokampu, spłotu naczyńkowego i kory mózgu 19-letniej dziewczyny, a także próbki pośmiertne z mózdzku, hipokampu, spłotu naczyńkowego, części pnia mózgu (rdzeń przedłużony, śródmózgowie, most), jąder podstawnych od strony prawej półkuli, prawego płata ciemieniowego i lewego płata czołowego

14-letniej dziewczynki. Próbki te zostały zbadane na okoliczność obecności dwóch specyficznych antygenów wykorzystywanych w szczepionkach Gardasil i Cervarix: HPV-16-L1 i HPV-18-L1.

W rezultacie cząstki HPV-16-L1 zostały wykryte wewnątrz naczyń krwionośnych mózgu, przy czym niektóre z tych cząstek były przyczepione do ścianek naczyń. Mówiąc w sposób zrozumiały dla konsumentów usług medycznych, oznacza to, że Gardasil pozostawił ślady swej obecności w tkankach mózgu, w których nie powinno go być.

Czy obecność cząstek HPV-16-L1 w naczyniach krwionośnych mózgu tych dziewcząt świadczy o mechanizmie „konia trojańskiego”, za pośrednictwem którego cząstki te adsorbowane na adiuwancie aluminiowym uzyskują dostęp do tkanek mózgu człowieka? Przypominam, że Gardasil, podobnie jak Cervarix, zawiera wirusopodobne (VLP) cząstki HPV-16-L1 genu kodującego białko kapsydowe L1 adsorbowanego na adiuwantach aluminiowych.

Tomljenovic i Shaw wykryli też, że przeciwciała HPV-16-L1, które zostały użyte do wykrycia obecności cząstek HPV-16-L1, także przywierały do ścianek naczyń krwionośnych próbek mózgu.

Przeprowadzona analiza immunohistochemiczna wykazała też w obu przypadkach nasilenie reakcji limfocytów T i wyraźną aktywację klasycznych zależnych od przeciwciał dróg komplementu w naczyniach krwionośnych mózgu (komplement to złożony system biologiczny uczestniczący w ochronie organizmu przed infekcją; jedną z dróg jego uaktywnienia jest reakcja na antygen). Ten model aktywacji komplementu przy braku aktywnej infekcji mózgu wskazuje na nienormalne uruchomienie odpowiedzi immunologicznej, przy której atak immunologiczny skierowany jest przeciw naczyniom krwionośnym mózgu, wywołując w ten sposób autoimmunologiczne układowe zapalenie naczyń krwionośnych mózgu.

Układowe zapalenie naczyń krwionośnych mózgu jest poważną

chorobą zazwyczaj prowadzącą do zgonu, jeśli odpowiednio wcześniej nie zostanie wykryta i nie zostanie podjęte leczenie. Fakt, że wiele objawów ujętych w systemie doniesień o skutkach ubocznych szczepionek (VAERS) jako powstałe po szczepieniu przeciw wirusowi brodawczaka ludzkiego wskazuje na zapalenie naczyń krwionośnych mózgu, lecz nie zostało za takowe uznane, wywołuje poważne zaniepokojenie w świetle wniosków Tomljenovic i Shaw (przykładami takich objawów są intensywne trwałe migreny, omdlenia, drgawki, skurcze i bóle mięśniowe, zaburzenia czynności aparatu oporowo-ruchowego, objawy psychotyczne i zaburzenia kognitywne).

Oprócz tego w obu przypadkach wykryto ewidentne dowody wylewu krwi do mózgu, które również potwierdzają, że doszło do poważnego urazu naczyń krwionośnych mózgu.

Osobom nieposiadającym specjalistycznego wykształcenia medycznego wyjaśniam: opisane powyżej fakty świadczą o tym, że przeciwciała wytwarzane w odpowiedzi na szczepionkę zawierającą HPV-16-L1 mogą zmusić układ odpornościowy do zaatakowania własnych naczyń krwionośnych. Tak więc szczepionki przeciwko HPV zawierające antygeny HPV-16-L1 związane są z ryzykiem uruchomienia potencjalnie śmiertelnych autoimmunologicznych układowych zapaleń naczyń krwionośnych mózgu.

Bez wątpienia szczepionki przeciw wirusowi brodawczaka ludzkiego są groźne dla niektórych ludzi. Kim są ci ludzie i dlaczego są bardziej podatni na poważne reakcje uboczne niż inni – to pozostaje niezbadane. Należy przeprowadzić dodatkowe badania, by znaleźć odpowiedzi na te pytania.

W artykule doktora Chrisa Shaw i doktor Lucija Tomljenovic zatytułowanym „Śmierć po szczepionce przeciw HPV: przypadek czy koincydencja” (cała praca do przeczytania pod linkiem: <http://sanevax.org/wp-content/uploads/2012/10/Tomljenovic-Shaw-Gardasil-Causal-Coincidental-2167-7689-S12-001.pdf>) opublikowanym w „Pharmaceutical Regulatory Affairs”, możliwe,

że po raz pierwszy w historii przytacza się biologicznie prawdopodobny mechanizm ustalenia związku między konkretną szczepionką i jej efektami ubocznymi. Badanie to nie jest w stanie ostatecznie udowodnić związku przyczynowo-skutkowego, lecz poważnie przemawia za koniecznością dodatkowych badań.

Czytając to badanie, trzeba rozumieć, że do efektów należy odnieść się z ostrożnością. Dobór losowy osób badanych był niewielki i w badaniu nie używano próbek z grupy kontrolnej. Niemniej wykryta zbieżność tych dwóch przypadków zdecydowanie wspiera poczynione wnioski.

Należy podkreślić, że aktywacja komplementu drogą zależną od przeciwciał, jak wynika z analizy Shaw i Tomljenovic, zazwyczaj następuje przy chorobach neurodegeneracyjnych, w których czynnikiem wyzwalającym jest odpowiedź immunologiczna. Proces ten nie jest właściwy dla normalnego młodego mózgu.

Uwzględniając fakt, że autopsja w oby przypadkach nie ujawniła żadnych poważnych zaburzeń (anatomicznych, mikrobiologicznych i toksykologicznych), które można by rozpatrywać jako potencjalną przyczynę śmierci, wydaje się prawdopodobne, że komponent antygenowy szczepionki HPV (HPV-16-L1) faktycznie był odpowiedzialny za tragiczne w skutkach zapalenie naczyń krwionośnych.

Użytkownicy usług medycznych powinni wiedzieć:

- Zapalenie naczyń krwionośnych od dawna uznawane jest za możliwą ciężką reakcję uboczną po szczepionce.
- Mimikra molekularna (zdolność upodabniania antygeny szczepionkowego do antygeny gospodarza) uznawana jest przez większość profesjonalnych medyków i naukowców za mechanizm, przy pomocy którego szczepionki mogą wywoływać schorzenia autoimmunologiczne.
- Shaw i Tomljenovic wykryli w bazie danych systemu doniesień o skutkach ubocznych szczepionek (VAERS) wiele doniesień o

skojarzonym ze szczepionkami układowym zapaleniu naczyń krwionośnych mózgu, które nastąpiło po zaszczepieniu przeciw wirusowi brodawczaka ludzkiego.

– Analiza tych doniesień wykazała, że objawy poszczepiennego zapalenia naczyń krwionośnych mózgu najczęściej pojawiają się w ciągu trzech–czterech miesięcy po szczepieniu przeciw HPV, o czym również doniesiono w obu przypadkach badanych przez Shaw i Tomljenovic.

– Shaw i Tomljenovic odnotowali również zadziwiającą zbieżność między objawami zapalenia naczyń krwionośnych mózgu opisanymi w doniesieniach VAERS i objawami, które wystąpiły w obu tych przypadkach.

– Każda szczepionka niesie za sobą określone ryzyko skutków ubocznych. W odróżnieniu od większości lekarstw, szczepionki z reguły podaje się ludziom zdrowym. Dlatego coraz ważniejsze staje się wykrywanie osób narażonych na ryzyko skutków ubocznych szczepionek.

Uważamy się za społeczeństwo cywilizowane. Nadszedł czas, by przestać składać ofiary z życia i przyszłości poszczególnych ludzi w imię dobra ogólnego. Nadszedł czas, by przyznać, że szczepionki wyrządzają niekiedy szkodę i wyjaśnić, dlaczego tak się dzieje oraz wyleczyć tych, którzy już ucierpieli. Godzenie się na półśrodki byłoby nieodpowiedzialne i nieetyczne.

Autorstwo: Norma Erickson

Źródło oryginalne: SaneVax.org

Źródło polskie: PrawdaoSzczepionkach.pl